

CAPUT XXXI.

Britannia.

C

BRITANNIA, vulgo *La Duché de Bretagne*, nomen habet a *Britannis* Populis, de quibus paullo post dicam. Ad Orientem Nortmannos habet, Cenomanos & Andegavenses confinales; ad Meridiem Pictones: reliqua Latera claudit Mare Britannicum. Provinciæ Gallix ad Oceanum est ultima; in altum ultra reliquas omnes procurrens, Peninsulæ instar. Vere Plinius lib. IIII. natur. Histor. cap. XVIII: *Sed Peninsulam spectatiorem excurrentem in Oceanum a fine Osismiorum, circuitu 10 CXXV. M. Pass. cervice in latitudinem CXXV M.* Non inconcinne igitur *Cornu Gallix* vocatur in Veteris Historiæ Francorum libellulo. Ejus verba paullo post dabo. Soleæ ferreæ speciem referre dicitur, cujus exterior pars subrotunda Mare; interior vero, quæ concava, respicit Mediterranea. Longitudo ejus sex dierum est itineris, trium autem Latitudo. Regio est amœnissima & fertilissima. Pratis abundat & Erycetis, ex quibus gratum Pecori Pabulum. Mare ibi Commercijs aptissimum: unde Sal extrahunt Adcolæ, quod ab Sole induratum Conregionalibus vendunt. Venas Fodinasque habet Britannia Argenti, Ferri, Plumbi. Incolæ, non omnes eadem animi alacritate, non omnes eadem comitate: plerique tamen cauti Luctique cupidi; gravissima Negocia ad Pocula tractare soliti. Bilingues. Quum enim novem habeat Episcopatus, ut antea monui; in Briocensi, Nannetensi & Venetensi absque discrimine utuntur Francica Lingua & Britonismo; in Leonensi, Tricoriensi & Curotopitensi, solo Britonismo; in Machloviensi denique, Dolensi & Redonensi Gallica tantum.

BRITANNIA, 'Bretagne.

Ejus Fines,

Species,

Magnitudo, Qualitas,

Incolæ,

Lingua,

yy 3

Olim

Merula

Mer